

KAYLEYGH ANGELA SCHEEPBOUWER

EEN *onmogelijk* DUET

Write It On
UITGEVERIJ

ISBN: 9789465209623

ISBN E-book: 9789465209630

NUR 300

© 2025 Uitgeverij Write it On
Speuld, Gelderland

© 2025 Kayleygh Angela Scheepbouwer - den Hooglander
1e druk - 2025

www.writeiton.nl

www.kayleygh.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

*Voor elk meisje, elke vrouw en elke ziel die
heeft gedroomd van dit moment...*

Chloe

Met een zucht kijk ik om me heen en laat mijn ogen dwalen over de ontelbare mensen. Voor me, onder me, naast me. Overal zijn mensen op zoek naar hun plek en ze gaan zitten zodra ze die plek gevonden hebben.

Ik weet van het bestaan van de Ziggo Dome, ik wist dat het groot was. Maar zo groot... Ik denk niet dat ik er een beeld van had kunnen voorstellen. Hier kunnen veel mensen in, hier treden alleen de echte artiesten op. En dat blijkt, want ook voor vanavond lijkt half Nederland naar de Ziggo Dome te zijn gekomen.

Allemaal voor hem. Allemaal voor Lorenzo.

Niet dat ik hier momenteel echt wil zijn. Ik heb het niet zo op de drukte, op groepen met mensen die groter zijn dan mijn dansklasje op de maandag- en donderdagmiddag. Maar het was vandaag hierheen komen of weer een afspraak met mijn vriendinnen afzeggen. Aangezien ik de afspraak de laatste drie keer al heb gecancelled en me daarom dit ticket cadeau deden, kon ik niet echt onder dit concert uit.

‘Wisten jullie dat het zo groot was hier?’ vraag ik aan de dames naast me.

Ik zie hoe twee paar ogen van mijn vriendinnen bedenkelijk terugkijken voor ze zich beseffen dat ze een vriendin met pleinvrees hebben meegenomen naar mogelijk één van de grootste gebouwen in Nederland.

‘Chloe, ik was hier vorige maand nog voor een concert, weet je nog?’ antwoordt Benthe bijna lachend.

‘Dat is waar ook. Ik heb gewoon nog nooit zoiets immens groots gezien,’ geef ik toe.

Nu lacht ook Amy mee. Ze schudden beiden kort hun hoofd voor ze plaatsnemen naast me.

‘Soms vergeet ik hoe klein jouw wereldje is, Chloe. Ben je wel oké met deze drukte?’ vraagt Amy dan.

Ik knik.

‘Zeker, ik wil jullie graag zien en vind het enorm lief dat jullie me mee nemen vandaag.’

‘Ondanks dat je de artiest niet goed kent?’ vraagt Benthe dan.

Ik haal mijn schouders op.

‘Kent iemand hem goed dan?’ denk ik hardop.

Beide meiden lachen weer en richten zich dan op het podium voor ons.

We zien hoe verschillende mensen het podium oplopen om het laatste klaar te zetten.

Natuurlijk zal er eerst een voorprogramma zijn. Volgens mij wordt dat voorprogramma gedaan door een andere bekende artiest, maar ik ken haar niet.

‘Ik heb van vorige concerten in het buitenland gezien dat Lorenzo vaak iemand op het podium uitnodigt om een nummer met hem te zingen,’ begint Benthe enthousiast te vertellen.

‘We hebben opzich een goede kans, we zijn te zien vanaf het podium,’ analyseert Amy.

Ik kijk naar het podium. Technisch gezien heeft ze gelijk, Lorenzo zou Amy of Benthe kunnen zien zitten. Maar erg groot schat ik hun kansen niet in. We zitten op de eerste rang, dus hij zou toevallig deze kant op moeten kijken en een van de dames moeten kiezen.

‘Ik hoop het zo, hoe fantastisch zou dat zijn!’ roept Benthe vrolijk.

Ik schud lachend mijn hoofd.

‘Jij hebt er geen vertrouwen in?’ vraagt Amy met een overdreven opgetrokken wenkbrauw zodra ze mijn kant op kijkt.

‘Die kans is praktisch onmogelijk met zo’n horde aan gillende fans voor zijn neus,’ zeg ik terwijl ik wijs naar de mensenmassa die nu al voor het podium aan het dringen zijn om de beste plek.

Het concert is nog niet eens begonnen en nu al heerst er chaos. Ergens heb ik wel met die Lorenzo te doen. Hij moet dit dag in, dag uit verdragen.

Maar hij heeft ervoor gekozen. Hij is niet anders gewend, breng ik mezelf in herinnering. Zijn leven, zijn keuze. Hij zal het leuk vinden denk ik, anders hou je dit toch niet vol?

De mensen die nog bezig waren op het podium, lopen nu het podium af en de lampen in de zaal doven. Voor ons het teken dat het concert begint.

Ik zie hoe een dame het podium betreedt, samen met haar bandleden. Ze heet ons allemaal welkom en vervolgens worden de eerste tonen van een nummer ingezet. Ik ken het nummer niet, maar aan de gillende fans te horen, herkennen zij het nummer wel. En zodra de dame begint te zingen, moet ik toegeven dat ze het goed kan. Het nummer swingt lekker en ergens aan het einde van dit eerste nummer merk ik dat ik het nog niet zo erg vind om hier te zijn.

Ik luister een paar nummers van de dame op het podium voor ik merk dat mijn mond wat droog aanvoelt. Na beseft te hebben dat ik de dame echt niet ken en de nummers me dus ook niet bekend in de oren klinken, besluit ik dat ik iets ga zoeken om mijn dorst te lessen. En als ik dan toch even van mijn plek af kom, even tot rust te komen met wat minder prikkels.

‘Ik ga wat te drinken halen, willen jullie ook iets?’ vraag ik aan mijn vriendinnen.

Beiden staan al te swingen en lijken even te moeten verwerken wat ik precies vraag. Dan zie ik ze beiden hun hoofd schudden voor ze weer keihard mee beginnen te zingen. Ik lach om het plezier dat mijn vriendinnen hebben en sta dan op van mijn stoel. Dankbaar knik ik naar wat mensen die voor me opstaan zodat ik de rij uit kan komen en de trap verder af kan lopen naar beneden.

Zodra ik de grote zaal heb verlaten en stil sta in de gang achter de tribune, haal ik opgelucht adem en probeer ik te genieten van de minimale rust die ik hier vind. Achter me hoor ik het nummer hard door de speakers knallen en hoor ik iedereen mee gillen. Ik glimlach bij het idee dat mijn vriendinnen daarbij staan te schreeuwen en dansen voor ik weg stap uit de gang en op onderzoek uitga.

Mijn aandacht wordt getrokken door een paar feestgangers die vanaf links aankomen. Ze lachen en hebben een drankje vast. Voor de rest zie ik niemand van die kant af komen, maar aangezien ze een flesje vast hebben, ga ik ervan uit dat ik daar een eigen drankje kan scoren. Dus loop ik die kant op, al voelt het heel tegenstrijdig. De rest van de zaal en alle mensen op de tribunes zitten namelijk rechts van me, dus voelt het alsof ik straks bijna achter het podium loop.

Maar ik ben op zoek naar wat rust, dus wat kan er mis gaan?

Ik sla een hoekje om en zie inderdaad een drankenautomaat staan. Opgelucht haal ik adem wanneer ik me besef dat ik geen drankje hoeft te bestellen tussen alle feestende mensen hier. Dankbaar loop ik naar de drankenautomaat en bekijk het assortiment.

De automaat is gevuld met verschillende frisdranken. Van cola tot sinas en van ice tea tot cassis. Dus kies ik voor een optie die in mijn ogen nooit verkeerd kan gaan: de cassis.

Ik voer mijn keuze in en betaal. Dan zie ik hoe de automaat het eerste flesje cassis ophaalt van de juiste rij en naar de bak onderin brengt. Met een zucht van opluchting buk ik om het flesje te pakken en trek hem uit de automaat. Dan draai ik de dop eraf en neem dankbaar een slok.

Ik stap weg bij de automaat en besluit nog iets door te lopen naar de rust om nog even te genieten van de stilte hier. Niet dat het helemaal stil is, maar er zijn geen mensen en je hoort de muziek zachter dan in de gang waar ik net stond.

Sowieso is de muziek zachter geworden, alsof het voorprogramma een einde gaat bereiken. Ik hoor hoe instrumenten langzamer gaan spelen, hoe de zang minder wordt en het gegil van fans wat harder. De spanning lijkt te stijgen, alsof Lorenzo al naast het podium staat en af en toe zijn hoofd laat zien.

Een harde slag op de drums, laat me omkijken terwijl ik verder wegloop van de tribunes. Maar gelijk besef ik me dat het bij het concert hoort en neem ik weer een slok uit mijn flesje terwijl ik me terug draai naar voren.

En val wanneer ik tegen iets aanbots...

2

Lorenzo

Lachend kijken Dante en ik naar Fez en zien hoe hij een T-shirt van de nieuwe collectie over zijn hoofd trekt. Vandaag is de nieuwe merchandise binnengekomen en Fez heeft juist dit moment uitgekozen om de nieuwe T-shirts te passen.

Ik zie hoe een grote afbeelding van mijn hoofd op zijn borst prijkt met mijn naam in het lettertype wat meer een merk logo is geworden in de tussentijd. Ze zijn helaas een week te laat, de tour is al begonnen. Maar dat is het risico van een tournee. Je bent nooit lang op dezelfde plek dus het is altijd uitzoeken waar je het beste wat heen kunt sturen om te zorgen dat je alles op tijd binnen hebt.

Met de T-shirts was dit dus mislukt. Een simpele misrekening met de dagen waardoor de T-shirts een dag te laat werden bezorgd in Düsseldorf. Daarom zijn ze vandaag met speciaal vervoer naar Amsterdam gebracht. Niet dat ik me daar druk over hoeft te maken, daar heb ik mijn crew voor.

Maar ik ben blij dat ze binnen zijn. Net als Fez, die met een grote grijns mijn kant op kijkt terwijl hij zijn handen door zijn haar haalt om het te fatsoeneren.

‘Dit shirt is heerlijk man! Ik wil niets anders meer aan,’ zegt hij lachend.

Ik knik overdreven.

‘Nee, ik geloof je gelijk. Jij wilt echt de rest van je leven met mijn hoofd op je shirt lopen?’

‘Ik vind het nog steeds jammer dat wij geen plekje hebben gekregen op het shirt,’ roept Dante verslagen terwijl hij wijst naar een plek onderaan het shirt waar hij zijn eigen hoofd graag had gezien.

Wat weer een luid gelach van zowel mij als Fez oplevert. Zelfs Rob, die zoals altijd stoïcijns in de hoek van de kamer staat, hoor ik een kort lachje binnenhouden.

‘Je hebt gelijk, broer. Helemaal mee eens,’ voegt Fez er lachend aan toe.

Hij draait zich om naar de spiegel en bekijkt het T-shirt.

‘Ik ben blij dat ze er zijn. Ik denk dat we ze vanaf morgen kunnen verkopen,’ zeg ik terwijl ik overeind kom en een flesje water uit het mini-koelkastje pak.

Terwijl Fez en Dante knikken, draai ik de dop van het flesje af en neem een slok van het koele water.

‘Lorenzo, je hebt nog een kleine tien minuten voor je op moet,’ hoor ik een stem vanuit de deuropening.

Ik kijk op en zie Edward binnenkomen.

Edward is een goede vriend van Rob. Rob is mijn beveiligers, ik ken hem al jaren. We trekken nu al een paar jaar op en soms heb ik meer beveiligers nodig dan één persoon. Dan weet Rob altijd wel iemand in de buurt te vinden. Zo heeft hij Edward leren kennen, die vanavond aanwezig is als vriend van Rob en niet als beveiligers. Maar ik ben er al achter dat oude gewoontes moeilijk slijten, want de mannen zijn zo zakelijk en strak alsof ze beiden aan het werk zijn vanavond.

Het is dat ik Rob beter ken, anders zou je denken dat hij altijd zo chagrijnig de wereld in kijkt, zelfs als hij onder vrienden is.

Ik knik naar Edward en draai de dop weer op mijn flesje.

Een vlaag van zenuwen schiet door me heen. Zoals gewoonlijk, er gaat geen concert voorbij dat ik geen zenuwen voel. Ondanks dat ik het

nu al een paar jaar mag doen, elke keer optreden in een andere stad, lijkt het niet helemaal te wennen. Wat goed is, denk ik, want zo blijf ik dankbaar en oplettend. Hoop ik.

Er komt een dame binnen die me een oortje aangeeft en verbindt aan het kastje achterop mijn broek, voor ik er helemaal klaar voor ben en knik naar de mannen voor me.

‘Succes amigo. Ik zie je straks,’ zegt Dante terwijl hij omhoog komt en me op mijn schouder slaat.

‘En ik zie je vlak daarna,’ vult Fez aan.

Ik knik naar de heren en kijk dan naar Rob en Edward.

‘Maken we er weer een wedstrijdje van?’ vraag ik grijnzend voor ik de kleedkamer achter me laat met zowel Rob als Edward in mijn kielzog.

Ik hoor de mannen zuchten voor mijn grijns groter wordt en ik wegsprint van de mannen. Ik hoor hoe ze achter me aankomen, hoe ze me proberen op de voet te volgen. Maar ik weet dat ik sneller en wendbaarder ben. Lachend ren ik voor ze uit en ren door de gangen richting het podium.

Ondertussen is Helena bijna klaar met het voorprogramma dus ik weet dat ik eigenlijk al bij het podium had moeten zijn. Daarom maakt dit het juist extra leuk om de mannen uit te dagen.

Ik ren weer een hoek om voor ik een lang eind kan sprinten in een lege gang. Achter me hoor ik een van de mannen bijna slippen. Lachend draai ik me tijdens het rennen om en zie hoe Rob bijna struikelt over zijn eigen voeten maar zich nog net staande kan houden. Hardop lachend draai ik me terug en voel hoe ik hard tegen iets aankom.

Nee, niet iets.

Iemand.

Geschrokken kom ik abrupt tot stilstand terwijl ik zie hoe een gedaante achteruit stapt.

Ik reik nog naar voren maar ik voel haar door mijn handen glippen. Het lukt me niet haar vast te houden en overeind te houden. In slow motion zie ik hoe de gedaante, een jonge vrouw, naar de grond valt.

‘Shit!’ roep ik als ik zie hoe ze neerkomt en de inhoud van haar flesje over haar shirt vliegt.

‘What the...’ hoor ik haar geschrokken roepen.

Ik kijk haar aan, zie haar naar me toe draaien vanaf de grond.

Mijn adem stukt in mijn keel. Al het geluid in het gebouw, alle bewegingen komen tot stilstand. De tijd lijkt te vertragen tot een eeuwig durende seconde. Met haar helderblauwe ogen kijkt ze me recht aan. Kwaad.

Maar het zijn de mooiste paar ogen die ik ooit heb gezien. Kwaad of niet, het doet er niet toe.

Haar ogen.

Twee dieptes van warmte en mysterie, gevangen in een tint die ik nog nooit eerder heb gezien, alsof iemand de zomer zelf erin heeft geschilderd. Haar blik raakt me: scherp, warm en toch ontwapenend. Een lok van haar bruine haar glijdt over haar gezicht, glanzend in het licht, en ik voel mijn adem in mijn keel vastzitten. Alles aan haar lijkt zich te verzetten tegen de haastige wereld om ons heen. En wanneer ze naar me opkijkt, wanneer haar ogen die van mij vinden, voelt het alsof ze me probeert te doorgronden zonder woorden.

Mijn hart slaat een slag over, mijn lichaam is gespannen in elke vezel. Ik wil haar helpen, maar mijn ledematen lijken niet meer te reageren op mijn commando’s.

Niet dat mijn commando’s zo duidelijk zijn, want ik sta aan de grond genageld. Dit is de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien. Haar vrouwelijke vormen, haar golvend lange haar, de kleine trekking van

haar lippen, de gespannenheid in haar schouders. Alles maakt me pijnlijk duidelijk dat ze prachtig is.

Ik wil iets zeggen, een verontschuldiging stamelen misschien, maar mijn tong voelt zwaar, alsof de tijd me verbiedt om de stilte te verbreken.

Dan zie ik de rest van haar.

Niet alleen haar gezicht, maar een toekomst die nog niet bestaat. Een beeld van haar, zittend op de loungebank in mijn huis, haar lach weerkaatsend tegen de muren. Een moment in een beschutte plek waar niemand ons herkent, onze handen nonchalant verstrengeld. Haar silhouet tegen de avondlucht, haar stem die mijn naam fluistert.

De wereld is stil, maar in mij raast er van alles door.

Mijn ademhaling snel en langzaam tegelijk, mijn longen brandend voor de lucht die niet aan lijkt te komen in de bodem van mijn longen, mijn bloed dat niet verder komt door mijn hart dat onregelmatig lijkt te kloppen. Een storm van herkenning en verlangen.

Het is alsof ik haar altijd al gekend heb, haar gemist heb, zelfs zonder haar ooit eerder te hebben ontmoet. En toch is ze hier, pal voor me, met een blik die alles in mijn universum lijkt te verschuiven.

Kwaad.

Nog kwader wanneer ik het idee heb dat ze me herkend, dat ze beseft wie ik ben.

Ik schud mijn hoofd en roep mezelf mentaal bij elkaar. Geen tijd om te staren, geen tijd om te realiseren wat er net is gebeurd. Niet alleen de val, niet alleen het moment van letterlijk elkaars levens binnenrennen.

Dus steek ik mijn hand naar haar uit om haar te helpen met overeind komen.

‘Gaat het?’ vraag ik.

Mijn stem heeft een lichte trilling. De zenuwen van de show lijken totaal verdwenen en plaats te maken voor de zenuwen hoe deze vrouw gaat reageren.

Ze pakt mijn hand aan en laat me haar overeind trekken.

Een grote paars roze vlek wordt zichtbaar in haar shirt.

‘Dat was mijn cassis,’ zegt ze met een diepe zucht.

Dan kijkt ze weer naar me op. Even frons ze haar wenkbrauwen voor ze haar hoofd kort lijkt te schudden en zich weer richt op haar shirt.

Ik kijk snel achter me.

‘Rob, kan jij een nieuw drankje regelen? Edward, wil jij een nieuw shirt uit de kleedkamer halen?’ vraag ik, doelend op de net binnengekomen merchandise.

Beide mannen knikken en schieten ieder een kant op. Rob blijft bij ons in de buurt en haalt uit de drankenautomaat een flesje cassis, terwijl Edward om de hoek uit het zicht verdwijnt.

‘Gaat het?’ vraag ik nog eens.

Ik besef me dat ik haar elleboog nog vast heb en laat haar gelijk los. Ik zie hoe ze kijkt naar de plek waar mijn hand net nog lag en ik vraag me af of ze de vonk ook voelde, of ze haar elleboog ook nog voelt branden waar onze huid elkaar aanraakte.

Dan knikt ze zachtjes.

‘Waarom rende je?’ vraagt ze dan zachtjes, alsof ze een verklaring nodig heeft om te begrijpen wat er is gebeurd.

Ik frons mijn wenkbrauwen even.

‘Ik ben onderweg naar het podium,’ geef ik gelijk toe.

Haar ogen worden groot en zoeken mijn blik weer op.

‘Het podium, waarom...’ vraagt ze voor ze beseft wie ik ben.

Een golf van teleurstelling schiet door me heen. Niet omdat ze me herkent, maar omdat het zo fijn was om even mezelf te zijn en niet

gelijk als Lorenzo de popster gezien te worden. Heel even was ik onbekend, heel even was ze geen fan.

‘Wat doe je hier en niet daar?’ vraagt ze dan, terwijl ze een wenkbrauw vragend optrekt en knikt in de richting van het podium achter haar.

Maar haar stem. De toon die ze aanslaat, duidelijk niet onder de indruk van mijn reden waarom ik rende. Het laat me glimlachen.

Geen fan, dat is duidelijk.

‘Ik ben bijna te laat,’ geef ik toe.

Ze grijnst even kort.

‘Te laat op jouw eigen concert?’ vraagt ze dan, terwijl ze haar armen over elkaar slaat.

Een zachte kromming in haar mondhoeken blijft rond haar lippen liggen waardoor haar uitdrukking ondeugend wordt. Het laat me grinniken.

‘Waarom zit jij niet op jouw plek, ik kom immers bijna op,’ zeg ik dan, terwijl ik haar houding spiegel en ook mijn armen over elkaar heen sla.

Haar blik wordt verbaasd en haar mond zakt een beetje open.

‘Verwaand,’ zegt ze zachtjes.

Het laat me lachen. Geen zacht grinnikje, een harde volle lach. Het is een lach die ik in tijden niet tot zo diep in mijn kern heb gevoeld.

‘Ik had een momentje van rust nodig. En niet iedereen die hier is, is zo’n diehard fan,’ geeft ze toe.

‘Blijkbaar,’ antwoord ik.

In mijn ooghoeken zie ik Rob onze kant weer opstappen. Voor ik nog iets kan zeggen, steekt Rob de cassis naar me uit.

Ik pak hem aan en geef hem gelijk door aan de vrouw voor me.

‘Een cassis, mevrouw,’ antwoord ik met een kleine grijns nog rond mijn lippen.

‘Een cassis die je me wel verschuldigd bent, ja,’ zegt ze terwijl ze hem van me aanpakt.

Dan hoor ik voetstappen achter me en verschijnt Edward naast me met een shirt uit de nieuwe merchandise collectie.

‘Als goedmaker voor het verzieken van je shirt,’ zeg ik terwijl ik het T-shirt doorgeef.

Met een opnieuw opgetrokken wenkbrauw pakt de dame het shirt van me aan en vouwt hem open.

‘Subtiel,’ zegt ze wanneer ze de opdruk ziet.

‘Ga je me vertellen dat je niet blij bent dat je de eerste bent in de hele wereld met de nieuwste merchandise van de tour?’ vraag ik grappend.

Haar prachtige ogen richten zich weer op mij en ik voel elke haar op mijn lichaam overeind komen.

Haperend adem ik in.

‘Ik noem het een geval van nood, anders zou ik dit nooit dragen, denk ik,’ geeft ze toe.

Ik bewonder haar om haar moedige houding, om het feit dat ze me behandeld als de man die ik momenteel ben. De sukkel die haar omver heeft gerend.

‘Lorenzo, we moeten door,’ brengt Rob me in herinnering.

Ik knik zonder mijn blik los te maken van de dame voor me.

‘Ja, je hebt gelijk. Een optreden, enzo,’ zeg ik verontschuldigend tegen haar.

Ze knikt terwijl ze het oogcontact niet verbreekt.

‘Je zou de hoofdact maar zijn,’ zegt ze terwijl ze aan de kant stapt om me de ruimte te geven om langs haar te stappen.

‘Wacht, hoe heet je?’ vraag ik.

Ze kijkt me vragend aan.

‘Maakt het uit?’ vraagt ze.

‘Mag ik het niet weten?’

‘Je zal het niet onthouden, er zijn genoeg gillende fans voor je voor dat podium.’

Nu trek ik mijn wenkbrauw op.

‘Nu al jaloers?’

Ze lacht.

Niet van plezier, eerder van verbaasdheid. Humorloos, alsof ze me uitlacht.

Ik voel hoe een glimp van trots door me heen trekt, hoe heerlijk het voelt om deze dame te plagen, om haar op de kast te jagen.

‘Vergeet het, Lorenzo. Haast je naar dat podium,’ zegt ze terwijl ze weg wil lopen.

Ik kan haar nog niet laten gaan, ik kan mijn onbekende dame nog niet los laten. Dus strek ik mijn hand en pak haar pols vast vlak voor ze zich van me wegdraait.

Ze kijkt op, haar blik even op haar pols voor ze me recht aankijkt.

Alsof ze mijn ziel inkijkt en mijn hele persoonlijkheid doorheeft in een simpele blik.

Haar blik verandert naar vragend wanneer ik haar niet los laat.

‘Ik wil me graag even omkleden. Een of andere sukkel heeft net allemaal cassis over me heen gegooit.’

Dan verwijder ik de spanning uit mijn greep, laat mijn hand van haar pols vallen.

‘Succes, Lorenzo,’ zegt ze dan.

‘Dankjewel, dame zonder naam,’ antwoord ik, wat me een glimlach oplevert.

Een echte dit keer, gemeend en wel. Maar wel met loze woorden die niets zeggen. Want hoe kan ik uitleggen dat ik, met één enkele blik, alles heb gevonden waarvan ik niet eens wist dat ik het zocht?

‘Tot ziens,’ zegt ze.

‘Lorenzo,’ klinkt het, dit keer van Edward.

Ik zie hoe ze zich omdraait en wegloopt naar een toilet. Ik kijk haar na, zie haar lichaam sierlijk bewegen bij elke stap die ze zet. Maar ze kijkt niet meer om. Nog voordat de deur dicht valt in het slot, draai ik me om en ren door naar het podium waar ik al had moeten zijn.

3

Chloe

Met mijn handen vorm ik een kommetje en laat die vollopen onder de kraan. Het water is nog koud, maar eigenlijk maakt het me vrij weinig uit. Ik houd mijn adem in wanneer ik het water in mijn gezicht spetter om mezelf wat af te koelen.

Mijn shirt ligt in de wasbak voor me terwijl ik wacht tot het water wel warm wordt. Ondertussen trek ik het shirt aan dat ik net van Lorenzo heb gehad. Wanneer ik in de spiegel kijk, kan ik niet anders dan lachend mijn hoofd schudden.

Dit slaat nergens op.

In mijn hoofd laat ik de hele situatie nog eens door mijn gedachten schieten.

Hoe ik schrok van het harde geluid. Dat ik me terug draaide terwijl ik een slok nam. Hoe iemand me omver liep en ik viel. Hoe de rest van mijn cassis over mijn shirt vloog en ik vervolgens in de ogen van de mooiste man ter wereld keek.

Natuurlijk had ik wel eens foto's gezien van Lorenzo. Sterker nog, ik heb video's opgezocht van hem toen Benthe en Amy me een week geleden vertelden dat we naar zijn concert zouden gaan. Maar geen enkel beeld, geen enkel videomateriaal, doet de man eer aan.

Mijn adem stokte en het was dat ik al op de grond lag, want ik weet niet of mijn benen mijn gewicht nog hadden kunnen dragen. Ineens zag ik een soort visioen voor me, een hele gelukkige tijd waarin we samen de wereld zouden ontdekken. Maar al snel bedacht ik me dat het een

fantasie was. Dat onze ontmoeting niet meer was dan toeval en Lorenzo me nu alweer vergeten is.

Wat goed is, want hij is verwaand. Dat bleek wel uit het korte gesprek. Alsof iedereen gelijk helemaal dol van hem is, alsof iedereen altijd maar fan is van zijn muziek en zijn persoon. Dat wekte irritatie op, het maakte me boos. Terwijl ik nooit snel boos word. Alleen leek Lorenzo het slechtste in me naar boven te halen.

Waarom is me een raadsel.

Een druppel loopt vanuit mijn haarlijn over mijn gezicht waardoor ik uit mijn gedachten wordt getrokken. Ik kijk op en moet kort lachen om de ironie dat Lorenzo nu groot op mijn shirt staat. Ik richt me weer op het paars doordrenkte T-shirt in de wasbak. Na nog een paar pogingen, besluit ik dat het shirt niet meer te redden is en ik het moet doen met mijn gekregen shirt.

Dus gooi ik mijn oude T-shirt in de prullenbak en probeer mijn hoofd te fatsoeneren. Althans, wat er nog te redden valt.

Dan stap ik het toilethokje weer uit en hoor dat het concert ondertussen is begonnen. Ik hoor de bekende stem van Lorenzo door de speakers knallen.

In persoon klonk hij beter...

Ik probeer de gedachte van me los te schudden en besluit Benthe en Amy weer op te zoeken. Ik check het dopje op mijn flesje nog een keer goed voor ik begin te lopen en mijn plek op zoek op de tribune.

Benthe en Amy gaan helemaal op in een nummer en hebben niet gelijk door dat ik me weer bij ze heb gevoegd. Dat geeft mij de kans om een blik te werpen op het podium.

Lorenzo staat helemaal aan de andere kant en lijkt met het publiek te flirten aan die kant. Hij klapt tussen zijn zinnen zang door en lijkt

handen aan te raken van de gillende meiden die zich opdringen voor het podium. Ik kijk ernaar en vraag me af waarom hij zo op zijn gemak kan zijn op het podium, of dit voor hem voelt als een natuurlijk iets. Hoe doet hij dat?

‘Is dat een shirt uit de shop hier?’ hoor ik Amy roepen.

Ik trek mijn blik van Lorenzo af en richt die op mijn vriendinnen.

Beide meiden kijken met een vragende blik mijn kant op.

‘Wacht, dat is het shirt uit de nieuwe collectie. Verkopen ze die hier al?’ roept Benthe boven het geluid uit, net wanneer ik mijn mond open wil doen.

Dan lijkt Amy te beseffen wat Benthe zegt en valt haar mond open.

‘OMG! Ja! Dat is zo! Ik ga zo ook een shirt halen!’ roept ze enthousiast uit voor ze zich beiden weer richten op Lorenzo, die net een nieuw nummer start.

Ik knik, niet dat mijn antwoord gehoord zou zijn als ik woorden had gebruikt, want beide vriendinnen hebben hun blikken alweer verlegd.

Het ene na het andere nummer komt voorbij en ik bekijk hoe Lorenzo elk nummer met enorm veel plezier lijkt uit te voeren. Het verbaast me dat hij de energie heeft om zo enthousiast te blijven, zeker omdat ik me besef dat hij elk concert dit hele repertoire opnieuw speelt.

Een paar nummers ken ik een beetje. Niet omdat ze terugkomen in mijn persoonlijke Spotify lijsten, maar meer omdat ik ze weleens heb gehoord op de radio. Sterker nog, ik heb zelfs een nummer van hem gebruikt in de danslessen. Het ritme van een van zijn nummers is een perfecte maat voor een Cha Cha Cha. Dat vonden mijn cursisten het leukst, vooral de jong volwassenen. Ik geef immers niet alleen oudere mensen les, ik heb ook een klasje met pubers.

Toch is er wel een nummer dat ik in mijn privéleven wel veel heb geluisterd. Maar dat was tijdens een donkere periode in mijn leven. Dat

nummer is al oud, misschien zelfs onbekend bij een groot deel van de mensen hier in de zaal. Het heeft nooit de radiozenders gehaald, maar toch was het voor mij heel waardevol in die periode. De tekst in dat nummer klopte voor een groot deel met mijn leven op dat moment. De manier waarop de emotie in de zang lag, alsof mijn pijn en verlangen werden gevoeld en begrepen door een totaal vreemde. Het deed wat met me. Doet zelfs, want soms luister ik dat nummer nu nog wanneer ik terugdenk aan die periode.

Maar het merendeel van de nummers ken ik niet. Al loopt het wel lekker in elkaar over, het swingt wel een beetje zoals je mag verwachten bij Latin muziek. Niet mijn ideale avond uit, zeker gezien de drukte, maar ik vermaak me vooral door mijn vriendinnen zo gelukkig te zien. Ik betrap mezelf er steeds meer op dat ik moet glimlachen tijdens het concert. Alleen is het ergste dat ik niet alleen glimlach om mijn vrolijke meiden. Soms ook omdat ik Lorenzo een grapje hoor maken of mezelf iets te veel laat meeslepen in de muziek.

De zaal barst weer in een luid applaus uit wanneer Lorenzo een nummer afsluit en de slotakkoorden klinken. Ik kijk even kort op mijn telefoon en zie dat we bijna drie kwartier in het concert zitten. Er flitst door mijn hoofd dat het dus bijna een uur geleden is dat Lorenzo me omver liep.

Lorenzo valt stil en grijnst tot het applaus wat uitdooft. Hij kijkt in de rondte en richt zich dan op een punt in de coulissen. Ik zie hoe hij zijn microfoon naar zijn mond brengt terwijl zijn band achter hem de muziekinstrumenten afstemmen voor een nieuw nummer.

‘Mag de verlichting in de zaal een beetje aan? Ik heb namelijk een verzoekje,’ klinkt de stem van Lorenzo door de zaal heen.

Ik schrik bijna van de zwoele, maar duidelijk mannelijke toon in zijn stem. Zijn zangstem is op zich prettig om naar te luisteren, maar de

stem die hij gebruikt met het praten brengt me in een klap terug naar het moment in de gang. Het moment dat we elkaar ontmoetten. Ons moment.

Het licht in de zaal wordt langzaam scherper. Nog niet zo scherp dat alle sfeer uit de ruimte is, maar wel scherp en fel genoeg dat Lorenzo wat meer de zaal in kan kijken. Ik begrijp dat hij vrij weinig van de mensen in de donkere ruimte meekrijgt tijdens het concert zelf, want er staat een grote bak licht op hem gericht.

Ik vertel mezelf te ademen zodra Lorenzo op het podium naar onze kant van de zaal loopt. Ik zie zijn gezichtsuitdrukking, zie zijn ogen over de menigte glijden. Veel meiden voor het podium beginnen al te schreeuwen, zij weten blijkbaar wat er gaat gebeuren. Net als ik mezelf begin af te vragen wat er gaat gebeuren, herinner ik me het gesprek dat ik had met Amy en Benthe toen we onze plekken vonden op de tribune. Lorenzo nodigt iemand uit op het podium...

‘Ik zoek eigenlijk iemand die me kan helpen bij een volgend nummer. Iemand die me wil vergezellen?’ klinkt zijn stem weer door de speakers.

‘Omg, hij gaat het echt doen,’ hoor ik Amy zeggen.

‘Ik hoop dat ik het ben!’ voegt Benthe daar enthousiast aan toe.

‘Waarom zou je dat willen?’

De zin is mijn mond uit voor ik erover na heb kunnen denken. Fronsend kijken mijn vriendinnen me kort aan.

‘Lorenzo staat erom bekend iemand uit de zaal op het podium te vragen om een nummer voor te zingen. Dat doen wel meer artiesten, maar de interactie met Lorenzo kan weleens, hoe zeg ik dit netjes, heet worden,’ legt Amy uit.

Ik zie hoe haar wangen kleuren en ze weer naar voren kijkt. Ik grinnik een kort lachje bij het zien van de verliefde blikken in de ogen van beide dames. Maar ik geef ze weinig kans, aangezien we niet als een stel

gillende keukenmeiden voor het podium staan om de aandacht van Lorenzo te trekken.

Lorenzo's ogen glijden inderdaad over de groep dames. Maar dan glijden ze verder de zaal in, alsof hij lijkt te zoeken naar iets of iemand.

Naast me hoor ik Amy en Benthe naar adem happen zodra zijn blik over onze tribune glijdt.

Ik kijk strak voor me uit, vurig hopen dat hij onze gezichten niet kan zien omdat het te ver weg is in het weinige licht.

Maar dan vinden onze ogen elkaar.

Mijn hart slaat een slag over en ik voel hoe mijn lichaam zwaar en lam wordt wanneer Lorenzo langzaam begint te grijnzen. Hij ziet het. Hij ziet me.

Shit.

Mijn benen beginnen bijna te trillen en lijken ineens moeite te hebben met het dragen van mijn eigen gewicht, alweer. Ik krijg het warmer, alsof mijn hart probeert de slagen in te halen die hij net miste, waardoor mijn bloed sneller door mijn aderen lijkt te stromen.

'Ik denk dat ik iemand heb gevonden,' hoor ik hem zeggen terwijl zijn grijns breder wordt.

'De dame met het shirt uit de nieuwe tour collectie, kom je naar beneden toe?'

Het wordt even stil in de zaal en ik voel de blikken van letterlijk duizenden mensen mijn kant op draaien terwijl er een spot met licht op me wordt gericht.

Oh.

Mijn.

God.

'Jaa! Wat gaaf, hij bedoelt jou Chloe!' hoor ik Benthe naast me uitschreeuwen.

‘Dat meen je niet!?!’ vult Amy aan.

Als er een gat zou kunnen ontstaan onder me waardoor ik zou kunnen verdwijnen, zou dit het ideale moment zijn.

Mijn mond wordt droog.

Langzaam wil ik mijn hoofd schudden, maar geen enkele spier in mijn lichaam lijkt te reageren op mijn wensen.

‘Als het goed is, verschijnt er iemand die je hebt ontmoet naast jouw rij om je te begeleiden naar het podium,’ legt Lorenzo uit, alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

Ik voel de vragende blikken, hoor bijna de gedachten van mijn vriendinnen.

‘Wat bedoelt hij?’ hoor ik een willekeurig persoon achter ons zeggen.

Ik ben niet in staat te antwoorden.

Dan reageert mijn lichaam eindelijk weer op mijn gedachten en ik kijk naar de zijkant van de rij stoelen. Daar zie ik inderdaad iemand verschijnen die me bekend voorkomt. Een van de mannen die bij Lorenzo was toen we elkaar tegenkwamen in de gang.

Ik zie hoe hij naar me lacht, terwijl de mensen op onze rij opstaan zodat ik erlangs kan.

‘Ga, gauw!’ roept Amy voor ze me een subtiel zetje geeft in de richting van de man.

Ik knipper even met mijn ogen en kom dan in beweging.

‘Terwijl de dame in kwestie naar beneden komt, hebben wij tijd voor een nummer tussendoor, toch?’ hoor ik Lorenzo door de speakers vragen.

Het publiek barst weer in een luid gegil uit wanneer nieuwe akkoorden klinken en de band een nieuw nummer begint. Niemand lijkt nog echt aandacht te hebben voor mij terwijl ik mijn veilige zitplek verlaat en naar de zijkant van de tribune loop.

‘Rob, was het toch?’ vraag ik als ik bij de man aankom.

Hij grijnst en wijst in de richting waar ik eerder vandaan ben gekomen.

‘Zeker mevrouw, leuk u weer te zien,’ zegt hij met een vleugje van humor in zijn stem.

‘Ik weet niet of ik hetzelfde kan zeggen,’ geef ik toe terwijl ik met Rob de tribune verlaat en de gang weer opstap.

4

Lorenzo

Normaal is mijn hartslag al redelijk hoog tijdens een concert. Niet alleen vanwege het dansen, het heen en weer rennen en het tegelijk zingen, maar ook deels van de spanning. Alleen is het nog nooit zo heftig geweest als nu.

Niet nadat ik me besepte dat de dame zonder naam naar me zat te kijken. Dat ze ergens in de zaal is en elke beweging ziet die ik maak, elk woord van wat ik zing, op me let. Ik heb het geprobeerd los te laten, maar elke vezel in mijn lichaam liet me constant weten dat ze hier is.

Dus toen het moment kwam om iemand op het podium te zetten, wist ik dat zij het moest zijn. Al was het statistisch gezien onmogelijk dat ik haar zou vinden in zo'n groot publiek, toch wist mijn onderbewuste me de juiste kant op te wijzen. Alsof ik aanvoelde waar ze zou zitten.

En nu is ze onderweg naar het podium. Nu neemt Rob de dame mee die mijn wereld letterlijk even stil liet staan. Ik ben nog nooit zo enthousiast geweest om een onbekende op het podium te hebben. Normaal doe ik dit omdat mijn management aangeeft dat het zorgt voor een goede verkoop van de tickets. De afgelopen jaren doe ik niet anders, maar ik vergeet altijd wie ik uitnodig op het moment dat het concert voorbij is.

Precies zoals zij me beschuldigde toen ik haar naam vroeg...

De gedachten springen zo snel bij me op dat het me bijna van mijn stuk brengt. Nog net op tijd weet ik mezelf te herstellen en het nummer af te maken dat als opvulling dient voor ik haar weer zie. Voor ik haar

naam kan vragen en die kan onthouden. Al is het maar om haar ongelijk te geven, om haar beschuldiging tegen te gaan...

In mijn ooghoek zie ik hoe Rob in de coulissen verschijnt. Mijn hart lijkt op te springen en ik voel hoe de spanning in mijn lichaam stijgt. Ik zing de laatste woorden en kijk nog eens opzij.

Daar staat ze. De dame met mijn shirt aan. Althans, mijn hoofd groot op haar shirt.

Ik ben blij dat mijn tekst voorbij is, want mijn mond voelt ineens droog aan, mijn tong twee keer zo dik.

Ik haal diep adem en grijns naar het publiek, dat in een applaus uitbarst. Voor mij het ideale teken om naar Rob te lopen en de dame op te halen.

Haar ogen vliegen mijn kant op zodra ik in haar blikveld kom. Ik zie hoe ze bedenkelijk naar me kijkt, hoe haar ogen me volgen terwijl ik naar haar toe stap. Ik zeg niks, grijns alleen maar naar haar. Ik zie hoe ze kort haar hoofd weer schudt, net als ze deed toen ik haar op de tribune zag zitten.

Het verbaast me dat ze nog mooier is dan ik me kon herinneren, ook al is onze ontmoeting nog maar zo kort geleden. Van alle mensen hier in de zaal, kan ik me geen enkel gezicht herinneren. En die mensen staan hier letterlijk de hele tijd voor het podium en heb ik nog geen seconde geleden gezien. Maar zij, zij heeft iets. Ze is prachtig zonder daar moeite voor te doen. Ze bezit een schoonheid waar iedere vrouw alleen maar van durft te dromen. Ze straalt kracht, moed en zorgzaamheid uit zonder het te beseffen. Alles aan haar schreeuwt om aandacht, maar dan niet de slechte variant ervan. Ik denk dat iedere man zou omdraaien om haar na te kijken, of op zijn knieën zou gaan als ze te lang naar je kijkt. Ze zouden deuren voor haar openhouden zonder

dat ze het vraagt, ze zouden de boodschappen uit haar karretje in haar auto zetten alleen om haar glimlach te mogen zien.

Althans, ik zie het mezelf doen. Alles. De kleinste dingen, de grootste gebaren.

Wat gebeurt er met me?

Ik ben dichtbij genoeg om haar ongenoegen te zien in haar ogen, om haar starre houding te voelen wanneer ik mijn hand naar haar uitsteek en haar hand vast pak.

‘Klaar voor?’ vraag ik zonder op een antwoord te wachten.

Ik kijk even achter haar en zie Rob staan. Daar knipoog ik kort naar wanneer hij ter bevestiging naar me knikt dat iedereen er klaar voor is. Dan trek ik haar het podium op.

‘Kijk eens wie ons komt vergezellen,’ begin ik in de microfoon als ik haar uit de coulissen trek en haar verder het podium op meeneem.

De fans beginnen te gillen, ze weten wat er gaat komen.

Ik voel de lichte beving van spanning in de klamme handen van de dame. De dame zonder naam, de dame die dit moment in de show voor het eerst in een hele lange tijd weer leuk maakt.

Wanneer ik in het midden van het podium beland, kom ik tot stilstand. Ik laat haar hand los en zie gelijk hoe ze die langs haar lichaam laat vallen. Mijn hand voelt meteen koud, ik moet me inhouden om niet toe te geven aan de drang om haar weer aan te raken.

Wanneer ik haar aankijk, zie ik een lichte twijfel in haar ogen. Een sprankeltje wat me laat zien dat de aanraking haar ook niet geheel onberoerd laat. Het doet haar ook iets, ze voelt het ook.

Ik grijns weer wanneer ik de microfoon in mijn andere hand naar mijn mond breng terwijl mijn ogen die van haar weer vinden. Onze blikken kruisen elkaar en elektrisch geladen vonken lijken heen en weer te schieten tussen ons.

‘Hoe heet je?’ vraag ik, maar met zo’n toon dat zowel zij als ik weten waar ik op doel.

Ze houdt haar hoofd iets schuin en slaat haar armen over elkaar heen om me te laten weten dat ze me snapt.

‘Ik beloof je dat ik je naam zal onthouden,’ zeg ik dan lachend.

Ik doel op de beschuldiging, op de woorden die ze gebruikte om me duidelijk te maken dat ze er geen noodzaak in zag, omdat ik haar zou vergeten. Maar ik merk dat ik het niet alleen zeg om haar te plagen, dat ik er niet alleen de humor wel van in zie. Ik merk dat ik het meen, dat ik haar naam echt wil weten en nooit zal vergeten. Ik bedoel, hoe kan ik haar naam vergeten?

Hoe kan ik deze vrouw vergeten?

Maar de dame blijft stil.

‘Een dame zonder naam?’ vraag ik, mijn woorden van daarnet uit de gang opnieuw gebruikend.

Een spiertje in haar ooghoek vertrekt en ik vraag me af wat er door haar hoofd gaat, waar ze aan moet denken.

En dan hoor ik die prachtige zachte klanken weer. Dit keer geen felle ondertoon, geen beschuldigingen. Alleen een geluid wat ik wil opnemen en voor altijd wil afspelen.

‘Chloe,’ zegt ze zacht.

Ik knik en herhaal haar naam zodat de rest van de zaal het ook heeft gehoord.

Er klinkt weer een luid applaus en ik grijns even.

Chloe...

Wat een fantastische naam. Ik kan er wel aan wennen.

‘Chloe, heb je het een beetje naar je zin vanavond?’ vraag ik dan.

Een gewaagde vraag, terugdenkend aan de felheid van haar woorden net.

Dit keer zegt ze niks. Ze haalt alleen haar schouders verveeld op.

Het publiek lacht en ik bewonder haar gewaagdheid.

Een klein glimlachje laat haar mondhoek gevaarlijk omhoog trekken en haar blik richt zich op mij. Ik lees een uitdaging, zie de speelsheid die in haar ogen ligt. Ik grijns terug.

Dat spelletje kan ik ook.

En ik ben er goed in...

Ik haal adem en richt me dan op het publiek.

‘Zullen we er eens voor zorgen dat Chloe het wel naar haar zin gaat hebben?’ vraag ik, maar ik wacht niet op een antwoord.

‘Geniet Chloe, deze is voor jou,’ zeg ik terwijl ik langs haar heen knik naar de drummer en het volgende moment start.

Ik zet een stap bij Chloe vandaan en hoor hoe het publiek reageert op deze eerste tonen. Het is een duet dat ik ooit heb gezongen met een medepopster. Het heeft de hitlijsten nooit gehaald, maar ik vind het een prachtig nummer. Ik heb het samen met Dante geschreven toen ik slechter in mijn vel zat, net nadat ik erachter kwam hoe alleen het tourleven kon zijn. Mijn medepopster, waar ik van mijn management beslist een nummer mee moest maken, stond erop dat ik dit met haar zou inzingen. Dat hebben we gedaan, maar het is nooit echt van de grond gekomen.

Maar daarom gebruik ik het graag in de shows. Nu heeft het toch nog waarde, voegt het nummer toch nog iets toe. Alsof het één nummer lang alleen om de fan op het podium draait.

Elke keer was het spel, was het een show die ik opvoerde van begin tot einde. Maar dit keer weet ik dat ik er meer van ga genieten dan ik ooit heb gedaan. Want dit keer is het anders. Dit keer is het voor Chloe, draait het nummer ook daadwerkelijk om haar en de spanning tussen ons.

Ik ken deze dame, deze Chloe, niet eens en toch maakt ze me gek. Nu al.

Ik ben zwaar de pineut.

Daarom neem ik mezelf voor er dit nummer van te genieten en alle emotie te gebruiken in mijn zang.

De eerste woorden glijden door mijn keel, vullen via de microfoon de zaal. Ik stap nog een stap verder bij Chloe vandaan en kijk haar aan alsof de woorden daadwerkelijk over haar gaan. Over ons gaan.

Ik zie haar met grote ogen naar me kijken, zie in haar blik dat er zoveel gedachten door haar hoofd schieten.

Wat zou ze denken? Wat gaat ze doen?

Ik zing verder en zie hoe er een vastberaden blik in haar ogen verschijnt. Ze mompelt een woord, eentje waarvan ik het momenteel niet kan opbrengen om het te ontcijferen omdat mijn tekst verder gaat. Maar ik zie haar lichaam verstijven, zie dat ze iets heeft bedacht net voordat ze zich van me wegdraait en richting de band achterop het podium loopt.

Ik ben er bijna zeker van dat ze een uitweg zoekt, dat ze een soort nooduitgang zoekt om van het podium af te komen. Snel zal Inez beginnen met haar gedeelte van het nummer, dat is haar baan als achtergrondzangeres. Dan zal Chloe beseffen dat ik niks van haar vraag nu. Dat ze echt alleen hoeft te staan en te genieten.

Nog een paar woorden voor mijn stem wegsterft en ik mijn ogen verslagen laat zakken. Precies zoals mijn tekst me laat zeggen, precies zoals ik altijd doe om de harten van mijn fans te winnen op het podium.

Ik wacht op de vrouwelijke stem, op het moment dat Inez begint aan haar stuk.

Een vlaag van opluchting schiet door me heen als ik de stem hoor, als ik hoor hoe de woorden van de vrouwelijke partij in dit nummer gezongen worden. Perfect op maat, vol emotie en vol kracht.

Maar...

Dit meen je niet...

Het is niet de stem van Inez die ik hoor.

Kracht, elegantie, de zachte klank...

Mijn nekharen komen overeind, mijn mond zakt open als ik opkijk en zie van wie die prachtige stem afkomstig is.

5

Chloe

Het nummer start en ik herken het gelijk. Ik voel de pijn, voel de wanhoop in me omhoog komen. Dit is het enige nummer van Lorenzo dat ik misschien wel te goed ken. Dat ik over en over heb geluisterd toen ik dat nodig had. Het enige nummer waarvan ik het idee had dat ik begrepen werd, dat beschreef hoe ik me voelde in die tijd.

Ik hoor hoe Lorenzo start, hoe zijn woorden het nummer openen. Ik mompel een woordje mee en zie hoe zijn speelse blik me bijna uitdaagt.

Een gedachte schiet door me heen, een gewaagde move die me dit spelletje laat winnen. De enige manier waarop ik Lorenzo terug kan pakken.

Dus draai ik me om en loop naar de dame achter me die de rest van dit duet waarschijnlijk gaat zingen.

‘Hey, vraagje. Zou ik jouw microfoon mogen lenen?’ vraag ik aan de dame.

Ik zie hoe ze haar wenkbrauwen fronst, hoe ze mijn vraag op zich laat inwerken.

Ik wijs naar haar microfoon.

‘Dit nummer ken ik wel. Mag ik?’ vraag ik.

Ik zie een korte grijns bij de dame voor ze me haar microfoon geeft en zie hoe ze er daarna een van de bandleden overneemt om eventueel zelf te gebruiken. Ik mompel een bedankje.

Met mijn rug blijf ik naar het publiek, naar Lorenzo staan. De microfoon voelt zwaar in mijn handen en ik sluit mijn ogen even om

mezelf moed in te praten, om mezelf mentaal te overtuigen dat ik dit kan.

‘Succes,’ hoor ik de dame gemeend zeggen en ik glimlach even kort.

‘Showtime,’ fluister ik dan zachtjes wanneer ik hoor hoe Lorenzo zijn laatste woorden zingt en wacht tot de achtergrondzangeres invalt.

Die dat overigens niet doet. Want ik breng de microfoon naar mijn mond en zing de eerste paar woorden van dit deel van de tekst met gesloten ogen. Woorden die ik zo vaak heb meegezongen, veilig in mijn eigen vertrouwde omgeving, veilig thuis. Maar nu zing ik ze hier, op het podium van de Ziggo Dome. Voor duizenden mensen, samen met de eigenaar en bedenker van dit nummer. Ik probeer de angst en zenuwen, de brok emotie die in mijn binnenste opborrelt bij de herinnering aan die tijd, weg te drukken...

‘You’re acting like you are on your own, but I saw you standing with that girl...’ klinkt mijn stem door de speakers.

Ik haal adem, laat de akkoorden van de muziek op me inwerken.

‘Stop trying to steal my heart away,’ zing ik verder voor ik me omdraai en mijn blik richt op Lorenzo.

Mijn verleden lijkt even weg te vallen als ik hem zie staan en ik vraag mezelf af of ik dit echt doe. Bij het zien van zijn ogen op me, begin ik te grijnzen en gooi mezelf helemaal in het heden.

Lorenzo kijkt mijn kant op. Zijn ogen staan vol ongeloof. Ik weet zeker dat hij geen idee heeft wat er gebeurd. Dus kijk ik hem recht aan wanneer ik de laatste zin zing voordat het duet samenkomt en we de eerste paar zinnen samen zingen.

Zoals ik al zei, showtime...

Gedurft stap ik zijn kant op, loop op de maat van het nummer verder naar Lorenzo toe. Om ons heen is het publiek stil geworden, maar